

Arrest

nr. 92 044 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u afkomstig bent uit Ghana en dat u niet met zekerheid weet waar u geboren werd. Er werd u verteld dat u naar het dorp Tungu in Ghana werd gebracht toen u zeven jaar oud was, en dat u geboren werd op 11 april 1975. In Tungu woonde u in de brousse en zorgde u voor de dieren van de chef van het dorp. Na de dood van de chef wilde u weten waarom u niet als mogelijke opvolger genoemd werd. Er werd u verteld dat u eigenlijk niet echt tot het dorp behoort, maar dat u er gebracht werd door een vrouw toen u zeven jaar oud was. In het dorp Tungu zag u regelmatig een zekere Alhadji. Deze kwam steeds 's nachts, in het gezelschap van mensen. Telkens wanneer Alhadji kwam, zag u de mensen de volgende dag niet meer terug, maar vond u enkel bloed. Dit deed u

vermoeden dat er mensenoffers plaatsvonden. Nadat u vragen begon te stellen omtrent uw eigen afkomst, en u zich afvroeg waarom u de chef niet mocht opvolgen, werd u opgedragen het dorp te verlaten. U ging daarop naar het dorp Paga, waar u vijf dagen verbleef. U kon er niet langer blijven, omdat er sinds lang een vete heerst tussen Paga en Tungu, en mensen uit Tungu zouden kunnen denken dat u geheimen zou prijsgeven aan mensen uit Paga. U vertrok uit Paga en ging daarop naar Burkina Faso, waar u een vijftal dagen ging werken bij een zekere Abou. Na vijf dagen verliet u Abou en ging u werken bij een zekere Ismala, die truckchauffeur was. Na een vijftal jaren in Burkina Faso te hebben verbleven, vertrok u er in september 2010, en reisde u via Niger en Tsjaad naar Egypte. U kwam in eind november 2010 aan in Alexandrië, waar u werk vond bij een kok. Omwille van het geweld dat uitbrak in Egypte, vertrok u op 12 mei 2011 per schip uit Egypte, en ging u naar België, waar u op 15 mei 2011 aankwam. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 19 mei 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al zouden de door u afgelegde verklaringen enige kern van waarheid in zich dragen – hetgeen in deze verder betwist wordt – u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Gevraagd of er een reden was waarom u, na het verlaten van Tungu, naar Paga ging, verklaarde u dat Paga het dichtstbijzijndst was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u besloot naar Burkina Faso te gaan, verklaarde u dat u zich dicht bij Ouagadougou bevond, en dat het dichtbij was dan zuidelijker te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u naar andere steden in Ghana zou kunnen gaan, zoals Tamale, Kumasi, of Accra, antwoordde u dat dat ver is, er hoge kosten zijn voor het transport en u niets bij u had. Gevraagd of u overwogen zou hebben naar andere steden in Ghana te gaan, indien u wel geld had gehad, antwoordde u bevestigend. U verklaarde dat het conflict tussen Paga en Tungu uitbrak nadat u uit Ghana was vertrokken, en dat u ervan hoorde toen u zich in Ouagadougou bevond (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gegeven deze, en bovenstaande verklaringen omtrent de redenen waarom u niet elders in Ghana heen ging, dient geconcludeerd dat u geen vrees had voor vervolging in Ghana, op het moment waarop u Ghana verliet. U verklaarde dat het recht niet geldt in uw land – Ghana – en dat het enkel voor rijke mensen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd wat er met u zou gebeuren, gesteld dat u nu zou teruggaan naar Ghana, verklaarde u dat u er zou teruggaan om te weten te komen waar u vandaan komt, indien de overheid hier, u de garantie zou geven dat u er veilig bent. Gevraagd tegen wat u beschermd zou moeten worden, antwoordde u dat het lang geleden is maar dat, indien u zou terugkeren, mensen zich misschien zouden herinneren wie u was en dat er een conflict was. Gevraagd of u veilig zou zijn in Tungu, indien u er terugkeert, antwoordde u dat er onschuldigen doodgingen en dat er misschien iemand wraak zou nemen op u (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde verder dat u niet zeker bent dat u door iemand wordt gezocht en u bevestigde dat u vreest dat mensen uit Tungu wraak zouden nemen op u (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd hoe u weet of het door u opgeworpen conflict – waarover u pas iets vernam toen u zich in Ouagadougou bevond – iets met u te maken heeft, en of het niet kan dat het om iemand anders gaat, antwoordde u, naast de kwestie, dat een vriend van Abou vertelde dat er een gevecht ontstond tussen Paga en Tungu omdat mensen uit Paga iemand uit Tungu genomen hadden (zie gehoorverslag GVS, p. 18). Gevraagd hoelang het conflict duurde, antwoordde u het niet te weten. Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande verklaringen geenszins een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, naar voren komt. De door u opgeworpen vrees is gebaseerd op iets dat u denkt maar niet zeker bent – namelijk dat verwanten van mogelijke slachtoffers, die vielen tijdens het door u opgeworpen conflict tussen Paga en Tungu, misschien wraak zouden nemen op u. Uw vermoeden – waarvoor u geen enkele objectieve grond weet aan te brengen – dat het mogelijk is dat mensen wraak zouden kunnen nemen op u, omwille van een conflict dat zich afspeelde toen u zich niet langer in Ghana bevond en waar u enkel over hoorde vertellen door derden – kan bezwaarlijk als een gegronde vrees voor toekomstige vervolging worden beschouwd. Verder blijkt ook dat u niet zeker kunt zijn dat het door u opgeworpen conflict – waarvan de geloofwaardigheid in deze verder betwist wordt – werkelijk om uw persoon ging. Immers u hoorde, in een ander land, door een vriend van de persoon bij u werkte, erover vertellen, zonder dat deze enige

naam vermeldde. U weet verder evenmin hoe lang het conflict duurde. Gegeven uw eigen verklaringen dat er reeds lang een vete bestond tussen Paga en Tungu (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 18) , is het niet onaannemelijk dat – indien het door u opgeworpen conflict werkelijk plaatsgevonden zou hebben, hetgeen in deze wordt betwist – het conflict in de context van deze vete te plaatsen is, eerder dan dat het zou draaien om uw persoon.

Verder dient opgemerkt dat er fundamentele twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van meerdere, door u afgelegde, verklaringen betreffende uw verblijf in het dorp Tungu.

U verklaarde niet te weten van waar u afkomstig bent, en dat u verteld werd dat u naar Tungu werd gebracht door een voor u onbekende vrouw toen u zeven jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). U verklaarde zich niets te herinneren van de periode voor u zeven jaar oud werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u zich, voor u verteld werd dat u op uw zeven jaar naar Tungu werd gebracht, reeds vragen gesteld had over uw moeder, antwoordde u ontwijkend dat uw problemen begonnen nadat de volgende in lijn voor opvolging van de chef vermeld werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of u zich voorheen ooit afvroeg wie uw moeder was, antwoordde u opnieuw ontwijkend en verklaarde u dat u hen vroeg wie de vrouw is van wie ze beweerden dat het uw moeder was. Ter verduidelijking gevraagd wie u dacht dat uw moeder was, voordat de chieft van Tungu stierf, antwoordde u – opnieuw ontwijkend – dat u dacht dat u bij de familie hoorde. Gevraagd of u dan dacht dat de chieft uw vader was, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u dacht dat het uw 'vader of nonkel ofzo' was. Opnieuw gevraagd wie u dan dacht dat uw moeder was, antwoordde u, wederom de vraag ontwijkend, dat alles goed ging toen de chieft er was, u er opgroeide en u er geen idee van had dat u niet bij de familie hoorde. Het dient opgemerkt dat uw onwil, dan wel onvermogen, te verklaren wie u dacht dat uw moeder was, bij voorbaat reeds twijfels oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u op deze vraag geen enkel relevant antwoord weet te formuleren, doet afbreuk aan uw verklaringen dat u dacht dat u bij de familie hoorde – immers, indien u dat werkelijk dacht, dan zou u ook weten te vermelden wie u als uw moeder zag. U verklaarde dat een zekere Alhadji vaak naar het dorp kwam, deze steeds 's nachts kwam, en u hem zag in het bijzijn van andere mensen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Er werd u verteld dat Alhadji uit Gambia kwam en het een man was die zaken deed met de chieft. Alhadji kwam steeds 's nachts, en u weet niet of Alhadji nog terugkwam na het overlijden van de chieft. U verklaarde dat, wanneer u Alhadji 's nachts zag toekomen met mensen, u de volgende dag enkel bloed zag en geen personen. U verklaarde dat er mensen gedood werden als mensenoffers (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), en dat daarover ook werd gespeculeerd door mensen die rond het dorp Tungu wonen, nadat de chieft was gestorven (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Gevraagd of u dit ooit gezien heeft, verklaarde u enkel dat wanneer Alhadji kwam, hij steeds mensen meebracht die u nadien niet meer terugzag, en dat u de ochtend erop bloed zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of u ooit iemand vroeg wat dat betekende, verklaarde u dat dat zeer moeilijk was en dat niet gevraagd kan worden. Het dient reeds opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de persoon van Alhadji en omtrent de door u vermeende mensenoffers van een uiterst vaag karakter zijn, en enkel gebaseerd zijn op assumpties en vermoedens uwentwege, alsook speculaties van mensen 'rondom Tungu'. U verklaarde verder dat Assana u op een dag vertelde dat hij 's nachts een vrouwenstem en geschreeuw had gehoord, en dat u de volgende dag bloed zag in een kalebas (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde dat Assana plots verdween, u niet wist waar hij naartoe was, en ze u zeiden dat hij op reis was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 19). U verklaarde dat u bang was dat u misschien de volgende zou zijn. U verklaarde dat, nadat ze u zeiden uit Tungu te vertrekken, het in u opkwam dat u misschien wel het volgende slachtoffer zou kunnen zijn indien u er niet weggaat. Gevraagd of men u zei wat zou gebeuren indien u niet zou vertrekken, antwoordde u ontwijkend, en tevens opmerkelijk, dat als u de keuze had gehad, u gebleven zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Ook wanneer u gevraagd werd of u ooit bedreigd werd in Tungu, verklaarde u dat ze u zeiden dat u moest vertrekken, maar dat u, indien u de keuze had gehad, u gebleven zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovenstaande verklaringen doen ernstig afbreuk aan de door u geopperde mensenoffers in het dorp Tungu, alsook aan uw vrees dat u het volgende slachtoffer zou zijn geworden. Immers, indien u werkelijk vermoedens zou hebben gehad dat er in het dorp Tungu mensenoffers plaatsvonden, u zich werkelijk zorgen maakte over uw vriend Assana die plots verdween, én u werkelijk dacht dat u het volgende slachtoffer van de mensenoffers zou worden, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u uit eigen beweging het dorp Tungu zou willen verlaten. Uw verklaringen dat u in Tungu bleef tot ze u opdroegen om er te vertrekken, alsook uw verklaring dat u er liever gebleven was, doen dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vermeende mensenoffers. Dat u op geen enkel moment een poging ondernam om de Ghanese autoriteiten in te lichten betreffende uw vermoedens van mensenoffers, (zie gehoorverslag CGVS, p. 19) bevestigt verder het ongeloofwaardige karakter van uw verklaring, daar het

niet onredelijk is te verwachten dat dermate ernstige zaken als mensenoffers, op zijn minst gemeld zouden worden bij de autoriteiten, zeker wanneer men vermoed zelf geofferd te zullen worden.

Tot slot legde u nog enkele tegenstrijdige verklaringen af die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas.

U verklaarde dat u een vrouw heeft, waarmee u twee kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd waar ze woont, antwoordde u Navrongo, in het dorp Paga. Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd waarom u, toen u vertrok uit Tungu, niet naar uw vrouw ging, antwoordde u ontwijkend dat ze dichtbij Paga woonde, in een ander dorp. Gevraagd waarom u dan niet naar dat dorp ging, verklaarde u dat u haar ontmoette op de markt, en dat u nooit naar haar dorp geweest was (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Geconfronteerd met de vaststelling dat u haar toch wist wonen, antwoordde u eerst bevestigend en verklaarde u een foto er van te hebben. U voegde eraan toe dat uw vrouw in het andere dorp bij Paga woonde, u herhaalde er nooit geweest te zijn en verklaarde nooit echt met haar getrouwd te zijn geweest, maar dat haar ouders wel wisten dat u de vader van haar kinderen was. Het dient opgemerkt dat uw verklaring dat u niet wist waar uw vrouw woonde, niet geloofwaardig geacht wordt. Immers, toen u een eerste maal werd gevraagd waar uw vrouw woonde, antwoordde u, en vermeldde u niet dat u eigenlijk niet wist waar ze woonde. U verklaarde samen met haar een kind te hebben, dat ze in verwachting was van een tweede kind van u, dat haar ouders wisten dat u de vader was, én dat u over een foto beschikt van waar ze woont. Dat u later tijdens het gehoor verklaarde dat u haar toch niet wist wonen, als verklaring waarom u niet naar haar ging toen u Tungu verliet, weet dan ook niet te overtuigen. U verklaarde dat u, toen u naar Paga ging, u ontvangen werd door een sub-chief, en dat u hem uw verhaal vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde verder dat deze u zei dat hij het al wist. Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of ze in Paga reeds wisten dat u op uw zeven jaar naar Tungu gebracht werd en u niet behoorde bij de mensen in Tungu, antwoordde u dan weer dat u het gevoeld hebt dat ze het al wisten en dat ze wisten dat u een vreemde was in Tungu en dat u meer zou hebben bijgeleerd indien u er langer was gebleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde daarnaast, gevraagd of u naar de chief ging of naar iemand anders toen u in Paga toekwam, dat u naar een van de ouderen ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Het dient vastgesteld dat deze verklaringen niet rijmen met uw voorafgaandelijke verklaring dat de sub-chief u zei, nadat u hem uw verhaal gedaan had, dat hij het al wist. Bovenstaande tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of uw reistraject (sinds u Ghana omstreeks 2005 verliet) te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

Verzoeker is het niet eens met de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker herhaalt zijn relaas en stelt dat hij alles heeft verteld en verschillende details heeft gegeven. Verzoeker stelt nog dat elke vrees niet zeker is en gebaseerd is op wat men denkt en heeft meegemaakt. Indien de vrees een werkelijkheid dient te worden, dan is men als vluchteling zeker dood.

Volgens verzoeker kan het feit dat hij zijn moeder niet kent niet leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Dit gegeven staat volledig los van de redenen waarom hij Tungu en Paga verlaten heeft. De commissaris-generaal is op basis van onjuiste motieven en na een overdreven summier onderzoek tot de conclusie gekomen dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. Verzoeker stelt voorts minstens onder de subsidiaire bescherming te vallen zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken. In casu is er geen sprake van vage of tegenstrijdige verklaringen en de motivering bestaat uit loutere veronderstellingen. Er werd geen enkel onderzoek bevolen of contact opgenomen met de instanties ter plaatse om zijn relaas te controleren. Er dient te worden gekeken naar de concrete situatie van verzoeker en niet naar de algemene situatie. Het Commissariaat-generaal toont geenszins aan dat verzoeker in geval van terugkeer geen problemen zou kennen. Volgens verzoeker worden zijn verklaringen uit hun context gehaald en verkeerd geïnterpreteerd. Hij heeft evenmin kunnen antwoorden op deze argumentatie. De bestreden beslissing is volgens verzoeker genomen met machtsoverschrijding.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van de beginselen van behoorlijk bestuur, zonder evenwel aan te geven welke van deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari

2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog grotendeels beperkt tot een herhaling en benadrukking van zijn asielmotieven. De Raad wijst er evenwel erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.7. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.8. In zo verre verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal enkel op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust een negatieve beslissing te nemen en zich baseert op veronderstellingen, gaat dit geenszins op. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal de bedoeling heeft om bij de vraagstelling tijdens het gehoor inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen hij tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen, niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit.

2.9. Waar verzoeker simpelweg poneert dat er geen sprake is van vage en tegenstrijdige verklaringen, slaagt hij er met dergelijk betoog geenszins in afbreuk te doen aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn vage en tegenstrijdige verklaringen over kernaspecten van zijn relaas die steun vinden in het administratief dossier.

2.10. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.11. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.12. Waar verzoeker meent dat het feit dat hij de naam van zijn moeder niet kent, geen impact heeft op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.13. Waar verzoeker met zijn betoog dat hij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van tegenpartij een schending van de rechten van verdediging lijkt aan te voeren merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.14. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.15. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 EVRM.

Volgens verzoeker bevat de beschrijving van de feiten voldoende aanwijzingen dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt terecht te vrezen voor zijn leven.

2.16. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 14 EVRM zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook op welke manier ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde verdragsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.17. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.18. De Raad wijst er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker toont geenszins aan dat zijn leven of zijn persoon ernstig wordt bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict.

2.19. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.20. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM. In een vijfde middel voert verzoeker "humanitaire gronden" aan.

Verzoeker stelt dat indien hij moet terugkeren, artikel 5 EVRM zeker zal geschonden zijn. Immers zijn zijn vrijheid en veiligheid niet gewaarborgd. Verzoeker wordt nog steeds gezocht. Hij heeft ginder ook geen enkele bron van inkomsten. Verzoeker meent voorts dat het voor hem nagenoeg onmogelijk is om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Hij heeft inmiddels een band opgebouwd met België en zich hier geïntegreerd. Alle banden met het thuisland zijn verbroken.

2.21. Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk dreigt te worden geschonden. Een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

2.22. De Raad wijst er ook op dat verzoekers integratie in België geen relevante factor is in het kader van een procedure voor het krijgen van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

2.23. Ook de schending van artikel 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.24. Het vierde en vijfde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.25. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER